

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **J.S.**, bytem xx, zastoupeného JUDr. Janem Zůbkem, advokátem se sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012, č. j. OD 1081/12-3/67.1/12231/Rg,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 19. 11. 2012, č. j. OD 1081/12-3/67.1/12231/Rg, se z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám jeho právního zástupce JUDr. Jana Zůbka, advokáta se sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „magistrát“ nebo také „správní orgán“) ze dne 3. 10. 2012, č. j. MMML209903/12/2309/OD/Se. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, když byl uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (dále jen „zákon o pojištění“), kterých se dopustil tím, že dne 17. 12. 2011 kolem 14,00 hod. řídil v Hrádku na Nisou osobní automobil, následně byl kontrolován hlídkou policie, vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce ke zjištění, nebyl-li při řízení

vozidla ovlivněn alkoholem, což odmítl, dále nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla, řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu.

Žalobce za prvé namítal porušení svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tím, že magistrát v rámci ústního jednání dne 17. 7. 2011 rozhodl o jeho vině, aniž by mu sdělil, že v řízení shromáždil veškeré podklady pro rozhodnutí, a aniž by měl k dispozici vyjádření žalobce a jeho návrhy na doplnění dokazování. Teprve poté tak učinil dne 14. 8. 2012, jednalo se ale o formální úkon, neboť magistrát již nemohl změnit vyhlášené rozhodnutí při ústním jednání o přestupku. V této souvislosti žalobce poukázal na příslušnou judikaturu, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 42/2009 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 329/04, které se vztahují k realizaci výše uvedeného procesního práva. Ačkoli žalobce porušení svých práv dle § 36 odst. 3 správního řádu namítal v odvolání, žalovaný se s touto námitkou nevypořádal a jeho rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.

Žalobce dále brojil proti neprovedení svědeckého výsledku M.Š., jehož výsledek magistrátu navrhoval ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na to, že je známým žalobce a hrozí prekluze přestupku. Magistrát akceptoval omluvy žalobce z ústního jednání, nadto měl k provedení výsledku dostatek času, např. ústní jednání se konalo až 8 měsíců po spáchání přestupku, rozhodnutí bylo vydáno až 2 měsíce po seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí. Bylo tak porušeno žalobcovo právo dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný sice konstatoval, že odůvodnění neprovedení výsledku M.Š. bylo nedostatečné, ale nepovažoval to za vadu. Své rozhodnutí poté opřel o to, že výpověď policistů má potvrzovat videozáznam. Ten však nebyl magistrátem jako důkaz přijat, nebyl považován za podklad pro rozhodnutí, což žalovaný konstatoval. Přesto dále v rozhodnutí uvedl, že je třeba videozáznam použít jako podporný prostředek při hodnocení výpovědi policistů. Podle žalobce tak žalovaný provedl dokazování, aniž by o něm žalobce vyrozuměl, ačkoli nehrozilo nebezpečí z prodlení, žalobce se k tomuto důkazu nemohl vyjádřit. Žalovaný porušil § 51 odst. 2 správního řádu a zatížil tak přestupkové řízení další vadou.

Poslední část námitek se vztahuje k postupu správních orgánů při ukládání sankcí. Magistrát v rozporu s nutností analogicky aplikovat § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku týkající se zahlazení odsouzení přihlédl k přestupkům, kterých se žalobce dopustil v minulosti. Rozhodnutí č. j. MML160159/10/2122/OD/Se bylo v rámci přezkumného řízení magistrátem zrušeno, nelze k němu přihlédnout. Dalších přestupků se žalobce dopustil v roce 2003 a 2008, přičemž dle cit. ustanovení se zahladí odsouzení za pokutu uloženou pro úmyslný trestný čin, pokud pachatel vedl po dobu 1 roku řádný život. V případě zákazu činnosti se dle § 74 odst. 2 trestního zákoníku vykonáním trestu zákazu činnosti na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. Odůvodnění sankce je obecné, vycházel-li magistrát ze závažnosti přestupků a z toho, že jednání bylo v hrubém rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích, přičítal žalobci k tíži jako přitěžující okolnost samotný znak skutkové podstaty přestupků, za jejichž naplnění byl odsouzen. Nebyly uvedeny konkrétní skutečnosti, na základě kterých magistrát výši sankce uložil, není tak zřejmé, zda uložené

sankce odpovídají okolnostem individuálního případu. Správní orgány se také vůbec nezabývaly otázkou zavinění, přitom se jedná o významnou skutečnost při rozhodování o výši sankce. Rovněž nebyla zkoumána materiální stránka jako znak přestupku.

Ze všech uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí magistrátu vydaného v prvním stupni řízení, a žádal přiznat náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při ústním jednání nedošlo k vyhlášení rozhodnutí o přestupku, bylo jen na závěr konstatováno, co bylo dosud provedeným dokazováním v rámci ústního jednání prokázáno. Žalobce byl s podklady pro rozhodnutí seznámen. V rámci odvolacího řízení žalovaný dokazování neprováděl, pouze hodnotil předložený spisový materiál, v němž byl obsažen i videozáznam, se kterým byl žalobce seznámen již v řízení v prvním stupni. Nebyl tak důvod dokazování doplňovat a seznamovat žalobce s novými podklady pro vydání rozhodnutí, neboť nové podklady žalovaným pořízeny nebyly. Odůvodnění nijak složité sankce žalobce v odvolání nerozporoval. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů nežádal.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Z oznámení o přestupku ze dne 17. 12. 2011 vyplývá, že toho dne v 14,00 hod. žalobce řídil na uvedeném místě osobní automobil, zastavil na parkovišti, bezprostředně před hlídkou policie vystoupil z vozidla, předložil ke kontrole jen občanský průkaz s tím, že řidičský průkaz a další doklady nepředloží, neboť vozidlo neřídil. Na výzvu odmítl podrobit se odbornému vyšetření ke zjištění alkoholu v dechu či lékařskému vyšetření s odběrem, ač to nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Oznámení o přestupku žalobce odmítl podepsat, také odmítl podepsat poučení o povinnostech a následcích odmítnutí podrobit se příslušnému vyšetření ke zjištění alkoholu nebo jiných návykových látek. Žalobce se před hlídkou policie vyjádřil tak, že vozidlo řídila třetí osoba, kterou uvede u soudu. Shodně skutečnosti vyplývají z úředního záznamu hlídky policie ze dne 17. 12. 2011, podle kterého měl na sobě žalobce červenou bundu, byl hlídkou policie viděn, jak nasedá do vozidla, odjíždí, řídí, odbočuje na parkoviště, kde po zastavení vystoupil z místa řidiče a byl ihned vyzván k předložení dokladů k vozidlu. Ty nepředložil s poukazem na to, že vozidlo neřídil. Z jeho dechu byl cítit alkohol, přes opakované poučení odmítl podrobit se odbornému vyšetření. Žalobci byla zakázána další jízda. Jako spolujezdec byl ustanoven M.Š. Snímky z parkoviště jsou součástí správního spisu. Dle úředního záznamu ze dne 17. 12. 2011 byl vyžádán záznam z kamerového systému, na němž bylo vidět, jak muž v červené bundě přichází k automobilu, nastupuje na místo řidiče a odjíždí. V řízení byla vyžádána evidenční karta řidiče.

Oznámením ze dne 23. 12. 2011 bylo zahájeno řízení o přestupcích. Při ústním jednání dne 17. 7. 2012, které se konalo v nepřítomnosti žalobce, byly provedeny důkazy oznámením přestupku ze dne 17. 12. 2012, fotodokumentací a videozáznamem a úředním záznamem k němu. Jako svědci byli vyslechnuti členové hlídky policie, kteří dne 17. 12. 2011 žalobce kontrolovali, a to O.H. a S.T. Shodně vypověděli, že s kolegou při hlídce viděli vozidlo

žalobce, kterého znají. Právě šel k vozidlu a odjížděl, protože si mysleli, že mu ještě neskončil zákaz řízení motorových vozidel, kontrolovali jej, až při kontrole zjistili, že mu zákaz již skončil. Viděli ho řídit, po dobu jízdy ho sledovali, zastavili potom za ním, viděli ho ještě sedět ve vozidle na místě řidiče, ale už měl otevřené dveře, po jejich příchodu vystoupil z místa řidiče. Uváděl, že neřídil, nechtěl předložit doklady k vozidlu. Byl z něj cítit alkohol, nechtěl se podrobit příslušné zkoušce s tím, že neřídil. Na místě spolujezdce byl M.Š. Protokol o oznámení přestupku odmítl žalobce na OOP podepsat, byl seznámen s právy a povinnostmi, podepsal jen vyjádření, které sám k věci napsal. Protokol o ústním jednání je uzavřen tím, že po shrnutí dílčích závěrů a celé věci byl žalobce shledán vinným v rozsahu sděleného obvinění, když magistrát má za dostatečně prokázané, že svým jednáním žalobce naplnil znaky uvedených přestupků, když jeho jednáním došlo k porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu.

Výzvou ze dne 17. 7. 2011 byl žalobce vyzván k uplatnění práv dle § 36 odst. 3 správního řádu. Dle protokolu ze dne 14. 8. 2011 se žalobce dostavil seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, navrhoval jako svědka vyslechnout M.Š. k potvrzení původní výpovědi žalobce o tom, že vozidlo řídila třetí osoba. Policisté uvedli, že žalobce znají, proto lze předpokládat, že neprovedli zásah standardně. Nelze předpokládat, že by žalobce nechali ujet bez povšimnutí, nezastavili ho hned, ale nechali ho řídit. Na videozáznamu není vidět barva vozidla, stěží mohli policisté poznat barvu bundy řidiče. Žalobce znovu uváděl, že vozidlo neřídil, když policie dorazila na parkoviště, byl již od vozidla vzdálen, stejně jako druhá osoba, které, ačkoli byla také na OOP předvedena, nebyla vyslechnuta.

Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2012 byl žalobce shledán vinným ze shora uvedených přestupků a byla mu dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta 40 000 Kč a dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců a dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení 1 000 Kč. V odůvodnění magistrát uvedl, že z oznámení o přestupku, fotodokumentace, výpovědi svědků má za prokázané, že žalobce dne 17. 12. 2011 kolem 14,00 hod. řídil v Hrádku nad Nisou osobní automobil, následně byl kontrolován hlídkou policie, vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce ke zjištění, nebyl-li při řízení vozidla ovlivněn alkoholem, což odmítl, dále nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla, řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Při stanovení výše a druhu sankce bylo přihlédnuto k závažnosti přestupků, k tomu, že jednání žalobce bylo v hrubém rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích. V neprospěch žalobce byla hodnocena osoba řidiče, jeho postoj k projednání přestupku (kdy se snažil o prekluzi přestupků průtahy v řízení), dále to, že žalobce má v evidenční kartě řidiče tři záznamy o podobném porušení pravidel silničního provozu. Proto byla uložena pokuta a zákaz řízení motorových vozidel v druhé polovině rozpětí zákonné sazby tak, že uložené sankce povedou ke zvýšení řidičské odpovědnosti.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný uvedl, že námitky uplatněné v odvolání nevyvracejí zjištěné skutečnosti. Žalovaný připustil, že magistrát neprovedl důkaz svědeckou výpovědí M.Š. pro nadbytečnost, odůvodnění bylo dle žalovaného nedostatečné, neboť nelze předvídat, co by

svědek uvedl. Dle žalovaného bylo protiprávní jednání žalobce prokázáno svědeckými výpověďmi zasahujícími policistů, jejichž výpovědi považuje žalovaný za věrohodné, což dle něj částečně dokládá i videozáznam z kamerového systému, který koresponduje s tím, jak policisté popsaly skutkový děj před nasednutím žalobce do vozidla, a který lze použít jako podpůrný prostředek při hodnocení výpovědí policistů. Žalovaný uzavřel s tím, že má za prokázané, že žalobce řídil vozidlo po pozemních komunikacích a bezprostředně po zastavení na parkovišti byl kontrolován policisty, kterým odmítl předložit doklady potřebné pro řízení motorových vozidel a odmítl se na jejich výzvu podrobit vyšetření podle zvláštního předpisu, zda není ovlivněn alkoholem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 51 zákona o přestupcích, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád. Podle § 36 odst. 3 správního řádu má účastník správního řízení právo na to, aby mu před vydáním rozhodnutí byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Na tomto právu žalobce nebyl v řízení o přestupcích vedeném magistrátem zkrácen. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu výzvou ze dne 17. 7. 2012 vyzván k uplatnění svých procesních práv. Dne 14. 8. 2012 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu, dle protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byl s podklady pro rozhodnutí seznámen, sdělil své stanovisko ve věci, využil svého procesního práva navrhopvat v řízení provedení dalších důkazů, vyjadřoval se k důkazům, které byly provedeny při ústním jednání dne 17. 7. 2012 a které se staly podkladem pro vydání rozhodnutí. Ani skutečnost, že při ústním jednání dne 17. 7. 2012, na které byl žalobce řádně předvolán a na něž se bez omluvy nedostavil, magistrát do protokolu shrnul svoje předběžné hodnocení provedených důkazů a zjištěný skutkový stav právně kvalifikoval, neznamená, že ve věci bylo o vině žalobce ze spáchání přestupků rozhodnuto. O vině žalobce ze spáchání uvedených přestupků bylo rozhodnuto až vydáním písemného vyhotovení rozhodnutí ze dne 3. 10. 2012 obsahujícího výrok o vině žalobce (dle § 77 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 67 odst. 2 správního řádu za užití § 51 zákona o přestupcích) poté, co žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využil a s podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se seznámil. Nejedná se totiž o případ, kdy by se rozhodnutí toliko vyhlašovalo ústně a jen se poznamenávalo do spisu.

Namítal-li žalobce porušení svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu v odvolání, pak je z odůvodnění rozhodnutí žalovaného zřejmé, že žalovaný porušení tohoto práva nezjistil, když vycházel z toho, že žalobce byl s podklady pro rozhodnutí seznámen dne 14. 8. 2012 a při tomto úkonu navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí M.Š. Přes stručnost odůvodnění žalovaného v tomto směru nelze považovat jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nevypřádání se s odvolací námitkou žalobce.

Důvodnou je však další část žaloby, v níž žalobce správním orgánům vytýká zkrácení svého práva dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb.. Obdobnou skutkovou situací (návrh na výslech svědků ze strany obviněného z přestupku, který od počátku tvrdí, že skutek se odehrál jinak, než mu je kladeno za vinu) se zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, publ. ve Sb. NSS č. 847/2006, na který přílehavě odkázal žalobce. V předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že práva dle shora cit. čl. Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod je třeba vztáhnout i na osobu obviněnou z přestupku, jíž je tak zajištěno právo na spravedlivý proces a minimální procesní obrana. Nejvyšší správní soud dovodil, že je sice na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede, ale toto právo nelze chápat jako absolutní, neboť tím nesmí omezit právo osoby, která čelí obvinění trestní povahy v širším smyslu (tedy i z přestupku), vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako proti sobě právě v souladu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Nejvyšší správní soud se také zabýval hodnocením návrhu obviněného z přestupku provést svědeckou výpověď ze strany správních orgánů a dospěl k závěru, že výpověď svědka, kterou obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výslechem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces. Tento postup, jenž vedl k faktickému vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného z přestupku a přijetí závěru o skutkovém stavu věci toliko na základě jednostranných důkazů, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V souzeném případě se žalobce od počátku bránil obvinění, zpochybňoval, že by řídil předmětný automobil a uváděl, že sdělí, kdo automobil řídil. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí navrhoval, nechť je jako svědek vyslechnut M.Š., který skutkovou verzi žalobce spočívající v tom, že žalobce neřídil a vozidlo řídila třetí osoba, potvrdí. M.Š. byl přitom hlídkou policie ztotožněn již na místě jako osoba, které byla při zastavení vozidla a při kontrole žalobce hlídkou policie přítomna a byla tedy stejně jako policisté vypovídající proti žalobci bezprostředním svědkem celé události (viz úřední záznam OOP ze dne 17. 1. 2011). Za tohoto stavu je vadou řízení a porušením žalobcova práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, odmítnul-li magistrát provedení svědecké výpovědi M.Š., jež byl přímým svědkem události, s odůvodněním, že se jedná o známého žalobce a z důvodu možné prekluze přestupku. Takový postup správního orgánu rozhodujícího o vině osoby z přestupku obviněné je vážným pochybením a omezením žalobcova práva na obhajobu. Hodnocení svědecké výpovědi jako nadbytečné, protože svědek je známý žalobce (tj. ve smyslu účelové a nevěrohodné, nikoli ve smyslu nadbytečné z důvodu dostatečně prokazaného skutkového stavu) je nepřipustné. K hodnocení svědecké výpovědi jako účelové, nevěrohodné může správní orgán přistoupit teprve poté, co je po příslušném zákonném poučení svědka důkaz svědeckou výpovědí proveden. Rovněž nelze nevyhovět důkaznímu návrhu učiněnému s poukazem na možnou „prekluzi přestupku“, neboť dosavadní délka správního řízení nemůže jít v žádném případě k tíži žalobce. Nadto, jak správně upozorňuje žalobce, jeho omluvy a žádosti o nový termín ústního jednání byly akceptovány, další termíny ústního jednání či datum úkonu seznámení s podklady určoval magistrát, nemůže tedy následně vinit žalobce z délky přestupkového řízení. Měl-li magistrát za to, že omluvy žalobce z ústního jednání jsou

účelové, opakované, pak je měl prověřit (u lékaře, zda bylo opravdu onemocnění žalobce takového rázu, že by se daného úkonu přestupkového řízení nemohl účastnit či zda pracovní neschopnost trvá i k datu stanovenému k ústnímu jednání) či je neměl vůbec akceptovat (omluva z rodinných důvodů). Postihnout však žalobce způsobem, jakým to magistrát učinil, tedy zamítnutím důkazního návrhu žalobce svědeckou výpovědí v jeho prospěch i s poukazem na možnou prekluzi přestupku, nemohl. Takový postup správního orgánu je rovněž nepřipustným zkrácením práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu ve věci obvinění z přestupku, jež má charakter trestněprávního obvinění, a tedy porušením procesních práv žalobce dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích.

Dospěl-li žalovaný k tomu, že magistrát nepostupoval správně, když výslech svědka odmítl s tím, že nelze předvídat, co by dotyčný svědek uvedl, měl vytýkanou vadu řízení v odvolacím řízení odstranit. Nikoli ovšem tak, jak se to žalovaný pokusil učinit, totiž doplněním dalších okolností, které mají podle jeho názoru potvrzovat věrohodnost svědeckých výpovědí obou policistů, ale doplněním navrhované svědecké výpovědi Michala Štohanzla. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného zůstalo nadto v této části rozporuplné a nesrozumitelné. Žalovaný totiž na jedné straně na podporu věrohodnosti svědeckých výpovědí obou policistů odkázal na videozáznam z kamerového systému, na straně druhé však aproboval závěr magistrátu, který tento videozáznam jako důkaz nepřijal [což plyne jak z protokolu o ústním jednání ze dne 17. 7. 2012, v němž byl sice uveden videozáznam jako součást spisu, ale důkaz jím (logicky jeho zhlédnutím v průběhu ústního jednání) proveden dle obsahu protokolu nebyl, jakož i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí]. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak hodnocení videozáznamu z kamerového systému není zřejmé, nelze totiž jednoznačně dospět k závěru, zda tento videozáznam byl žalovaným za důkaz považován či nikoli. Pokud by žalovaný z videozáznamu z kamerového systému jako důkazu na podporu věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů skutečně vycházel, musel by takový důkaz být proveden v souladu s § 51 odst. 2 správního řádu či při ústním jednání jeho zhlédnutím. Z obsahu spisu přitom plyne, že se tak ani v řízení před žalovaným jako odvolacím orgánem nestalo. Dovozuje-li žalovaný ve vyjádření k žalobě, že pouze hodnotil již provedený důkaz, nelze ze spisu zjistit, na základě čeho k tomuto závěru dospěl. Jak již soud uvedl, z protokolů ze dne 17. 7. 2012 ani ze dne 14. 8. 2012 neplyne, že by byl důkaz videozáznamem učiněn při ústním jednání jeho zhlédnutím; konstatování o tom, že je ve spisu videozáznam založen ještě neznamená, že jím bylo provedeno dokazování. S žalobcem tak lze souhlasit, že pokud by byl videozáznam z kamerového systému skutečně žalovaným hodnocen jako důkaz, byl žalobce zkrácen na svém právu dle § 51 odst. 2 správního řádu.

Rovněž tak soud shledal důvodnou žalobu v části směřující do odůvodnění výše uložené sankce, neboť její výše v rámci stanoveného rozmezí dle § 125c odst. 4 písm. a), odst. 5 zákona o silničním provozu zůstala do značné míry nepřezkoumatelná.

Správní orgány v podstatě zůstaly pouze v rovině obecného konstatování zákonných kritérií pro uložení druhu a výměry sankce dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, aniž by se jednotlivými kritérii (nejen např. také mírou žalobcova zavinění, jak žalobce správně v žalobě namítá) zabývaly a hodnotily je na základě konkrétních skutkových okolností projednávaného

případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, www.nssoud.cz). Hovořil-li magistrát o závažnosti přestupků a hrubém rozporu s pravidly silničního provozu, neuvedl, na základě jakých individuálně určených okolností tak činí a jak vlastně závažnost jednání žalobce hodnotí a proč, z čeho dovozuje hrubé porušení zákona. Lze jen zdůraznit, že naplnění znaků jednotlivých skutkových podstat nelze žalobci přičítat k tíži při ukládání sankce dle zásady zákazu dvojího přičítání (podle něhož nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost polehčující či přitěžující). Typová závažnost protiprávního jednání nachází svůj odraz již v druhu a rozpětí zákonem stanovené sankce. Stejně tak pokud magistrát přihlédl k osobě žalobce, není z jeho rozhodnutí jasné, jak žalobce jako osobu vlastně hodnotí a na základě čeho a proč tak činí. K nesprávnému hodnocení magistrátu ohledně zavinění délky přestupkového řízení se již soud vyjádřil shora, lze jen zopakovat, že délka přestupkového řízení v daném konkrétním případě může být jen stěží přičítána k tíži žalobce.

Magistrát rovněž pochybil, pokud při uložení sankcí bez dalšího přihlédl jako k přitěžující okolnosti ke 3 záznamům o obdobném porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích dle evidenční karty řidiče. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, publ. ve Sb. NSS č. 2291/2011, skutečnost, že dle zákona [§ 119 odst. 1 písm. j) zákona o silničním provozu] je možno v registru řidičů nadále evidovat zákazy řízení činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, neznamená automaticky, že k předchozím potrestáním za přestupky správní orgán přihlíží jako k přitěžujícím skutečnostem, aniž by zvažoval, zda v úvahu nepřipadá institut zahlázení odsouzení, a to na základě analogického užití norem trestního práva v situaci, kdy takový institut zákon o přestupcích nezná a jedná se o rozhodování o vině a trestu a výklad nevede k újmě účastníka ani k újmě na ochranu hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.

Předně je třeba magistrátu vytknout, že jako k přitěžující okolnosti přihlédl k záznamu o uložení pokuty 30 000 Kč a zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel, jež byly žalobci uloženy rozhodnutím č. j. MML160159/10/2022/OD/Se, bylo-li toto rozhodnutí následně zrušeno. Takový záznam v evidenční kartě nelze vůbec v neprospěch žalobce hodnotit, neboť je na něj nutno pohlížet tak, že žalobce nebyl z uvedeného přestupku pravomocně shledán vinným a zde uvedené sankce mu nebyly pravomocně uloženy.

Pokud byla žalobci za obdobný přestupek rozhodnutím magistrátu č. j. MML52599/09/688/OD/Se, jež nabylo právní moci dne 15. 6. 2009, uložena pokuta 20 000 Kč a žalobce vedl po výkonu dobu 1 roku po výkonu této sankce řádný život (spisem není doloženo, že by nevedl) a zároveň mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jež byl vykonán, pak je třeba na žalobce při aplikaci zásad pro zahlázení odsouzení [analogicky dle § 74 odst. 1 a § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku] hledět jako by nebyl „odsouzen“, tj. pravomocně shledán za předchozí přestupek vinným a potrestán, a spáchání přestupků nelze hodnotit jako přitěžující okolnost ve smyslu „recidivy“ způsobem, jakým učinil magistrát. Totéž je třeba uvést k uložení zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel a pokuty 6 500 Kč rozhodnutím magistrátu č. j. ODR/7380/P2940/03-Br, jež nabylo právní moci dne 24. 3. 2004. Dle přesvědčení soudu

je třeba institut zahlázení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. Na druhou stranu soud konstatuje, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem.

Vytknuté vady prvostupňového rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti výše uložených sankcí pro nedostatek důvodů pak žalovaný neřešil, ačkoli to je dle § 89 odst. 2 věta první a třetí správního řádu jeho povinností. Vykazuje-li odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výše uvedené vady, je na místě postup dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu; zamítá-li odvolací orgán dle § 90 odst. 5 správního řádu podané odvolání a potvrzuje-li prvostupňové rozhodnutí, může učinit „určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné“, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2013, 4 As 10/2012-48, www.nssoud.cz. Z uvedeného soud dovozuje, že žalovaný měl k nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí v části týkající stanovení výše sankcí přihlédnout v rámci přezkumu souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy a postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, když nahrazení nedostatků odůvodnění by v podstatě znamenalo nové odůvodnění výše sankcí ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a vedlo by v daném případě k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.

Důvodným soud shledal i žalobní bod, v němž se žalobce dovolával toho, že jak rozhodnutí magistrátu, tak rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť se vůbec nezabývala naplněním materiálních znaků přestupků. Správní rozhodnutí vydaná v obou stupních přestupkového řízení v sobě žádnou takovou úvahu nezahrnují, přitom zkoumání, zda určité jednání je přestupkem či nikoli, v sobě zahrnuje nejen zkoumání naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také zkoumání toho, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu.

Ze všech uvedených důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s. ř. s. a věc vrátit žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s..

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s..

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 11 228 Kč. Náhradu nákladů zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť tento návrh byl jako nedůvodný usnesením podepsaného soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 60A 1/2013-47, zamítnut. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 3. května 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová